

Dušan
Nedeljković

ROĐENI
ZLI

■ Laguna ■

Copyright © 2015, Dušan Nedeljković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga br. 49

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Raši, Anji, Bojani

*Da li možeš prepoznati govor
govor ljudi iz gradova
da li možeš prepoznati lica
lica ljudi iz gradova.*

Milan Mladenović, *EKV*

1.

Zureći u dnevni tabloid na svom *Samsungovom* mobilnom telefonu, Ivan Todorović je ispijao prvu jutarnju kafu u debelom hladu bašte vračarskog kafića. Odlučio je, u jutrošnjem dogovoru sa sobom, da bez imalo muke dođe do seksa. Kao da ga je neko, tačnije neka – negde urekla. Mesecima nije bio s devojkom a da joj nije platio usluge. A lep je, fin. Pravi gospodin. Visok, crnokos, bivši vaterpolista. Uvek ležerno odeven. Danas je izabrao maskirni šorts, crvene starke i crnu majicu na kojoj je pisalo „Berlin“.

Žene su ranije bile otvorenije, druželjubive, šarmantnije. Sada, kada im priđeš, ponašaju, se, maltene, kao žrtve silovanja. Preplašene su, neurotične, plahovite. Ali su zato njihove sestre bliznakinje, s one strane morala, silom prilika zakucane na trotoaru, neshvatljivo beskrupulozne. Magija novčanice od sto evra. Kao da platiš ulaznicu za koncert. Uđeš, izđipaš se za sve pare i odeš kući zadovoljan. Zaborav brzo stigne, tako da kajanja nema. Ivan je odavno shvatio poentu sadašnjeg sistema života na našoj

planeti. Ako ti nešto treba, to kupiš. Bilo da se radilo o fizičkom izgledu ili ugledu. *Fuck it all!*

Iz zvučnika uključenih u kompjuter, postavljenih pod neshvatljivim uglom iznad šanka unutar lokala, baštom su se širili relaksirajući zvuci prepoznatljivi sa plaža naslonjenih na Indijski okean. Nadasve čudni konobar, ujedno i samoproklamovani di-džej, zaista je izgledao kao neko ko je malopre, baš tu, među njih, zalutao s nekog besomučnog rejva.

„Raco, kako ti se zove ona magija što sipaš ribama u piće pa ih krešeš da ne znaju?“, preko ramena upita Ivan ortaka koji je sedeo za susednim stolom zaklonjen dimom svoje skupe kubanske cigare.

Ne dobivši odmah odgovor, zapalio je i on pljugu iz svoje pakle. Upaljač je zlokobno škljocnuo vraćajući plamen natrag u garažu. Dok je izduvavao dim ka gustoj krošnji stoletnog platana, Ivan je iz svih pravaca pristizao sebi posle sinoćne pijanke. Blago mu se zamantalo u glavi. Sklopio je oči u iščekivanju da se ringišpil zaustavi. Alkohol i droge su za njega prošlost, čvrsto je odlučio. Čak se ni povoda za jučerašnju proslavu nije sećao. Nečiji rođendan, valjda?

Raca, kome se obratio, nije sklonio pogled sa svog mobilnog telefona. Uopšte ga nije čuo. Komentarisao je:

„Bože gospode, šta sve piše na ovim našim sajtovima! Pa, pogledajte ove naslove: 'Ubica ubio samoubicu' – neka dva lika juče zajedno skočila s Brankovog mosta; 'Pijanac u kokpitu' – avion u Amsterdamu sleteo s piste zbog pijanog pilota; na Karaburmi klinca izrokali zbog droge; u Novom Sadu – 'Čovek jebo kozu'“

Ivan nije odustao od svog pitanja. Za nijansu je pojačao glas:

„Raco... pričao si pre neki dan o onoj debeloj iz *Zdrave hrane* što si je kresao! Nešto si joj sipao u piće?“

„Hoćeš da ti nabavim njen telefon?“, upitao ga je Raca.

„Ma, ne, bre, telefon, nego pomagalo za seks, ono što sipaš ribama u piće“, Ivan je spustio ton.

„Čekaj minut, mislim da imam kod sebe“, Raca se uputio ka svom automobilu.

Orošen znojem, brzo se vratio na svoje višegodišnje mesto u kaficu.

„Evo ti. Ostalo mi je od pre neki dan. Nije mi trebalo. Dala mi je svojevoljno.“

Raca je velikodušno gurnuo ortaku u ruku providnu kesicu sa sivomaslinastom duguljastom pilulom na kojoj je bio utisnut broj 542.

„Okej, šta ti je ovo?“, upita Ivan pokazujući na tabletu.

„Meksički valijum. Tačnije, flunitrazepam. Rastvoriš ribi, naravno kada te ne vidi, u piću. Deluje za oko pola sata, i brzo isparava iz tela, tako da se kandidatkinja ujutru ničega ne seća. Ni CSI ne bi otkrio da je nečim opijena“, otpio je gutljaj gaziranog napitka. „Jebiga, Ivane brate, dvadeset prvi je vek. Nema vremena za gubljenje. Ti, ako nećeš da koristiš medicinu, vodi je u bioskop, na večeru, upoznaj se s njenim matorcima... pa ti eventualno dâ ribe... i ne zaboravi da i ti zgutaš nešto. Džaba ti 'meksičanac' ako ti je patka kao kuvana špageta.“

Raca je uzeo svoj mobilni i osmehom se odjavio iz daljeg razgovora udubivši se u sportske vesti.

2.

Ivan je platio turu u kafiću i krenuo kući po psa. Odvešće ga u Tašmajdanski park da se malo izjurca. Planirao je da pozove Tamaru, ribu koju je pre neko veče upoznao kod prijatelja na slavskoj večeri. Skroz je gotivna. Prava žena: dugokosa crnka uzanog struka i lepih kukova, u crvenim cipelama. Osoba s kojom je verbalna komunikacija, u stvari, predigra. Koketirala je to veče s njim svesna svoje seksualnosti.

Dok se peo stepenik po stepenik mislio je kako nju verovatno napadaju bolidi, lišeni saznanja o svojoj nebitnosti, dok ona čeka pravog muškarca. Nažalost, nije stigao da detaljnije komunicira s njom na slavi pošto se brzo ušikao od domaće rakije dunjevače, a i uzeo je dim iz džointa koji je kružio među gostima. Dok je konzumirao albanšku travu imao je osećaj da mu se lice povlači ka temenu. Mogao bi baš na njoj da proba Racinu medicinu. Samo da se dohvati Tamare. Mada, teorijski, želi ozbiljnu vezu, jer promiskuitet mu je malo dosadio, nosi trenutke prijatnosti

okružene besmisлом. A ako bude želeo ozbiljnu vezu s Tamarom, nije u redu da izdrogira buduću devojkę. Ali ko je jebe. Ako su suđeni jedno drugom, nema prepreke.

Čim je otvorio ulazna vrata svog stana, na njega se gromovito strovalio američki staford po imenu Anđeo. Bio je to pas koji je, kao i većina njih, preslikao osobine svoga gazde na sebe. On se ne stidi onoga što jeste, ima jezičinu do poda, sumanuto maše repom i pokušava da izmami pogled, osmeh ili dodir. A i sa stanovišta teologije, živeti s Anđelom – znači živeti u miru.

„Idemo“, komandovao je psu, koji se radosno survao niz stepenište ka izlazu.

Pokušavao je da drži korak s Anđelom, koji ga je na debelom lancu vukao, poput glisera, dobro znanim putem ka parku. Uspeo je nekako da, levom slobodnom rukom, okrene broj drugara.

„Savo?“

„Molim, Todoroviću“, oglasio se Ivanov drug.

„Daj mi, molim te, broj telefona one žene što je bila na slavi kod vas.“

„Znao sam da ćeš da se primiš na Tamaru“, nasmejao se Sava. „Evo, šaljem ti SMS. Je l' ti to dahćeš?“

„Ma, ne ja, Anđeo. Hvala ti. Čujemo se.“

„Okej, ćao“, odjavio se Sava.

Ivan je pustio Anđela u koral za pse, napravljen pored crkve, i zaseo na prvu slobodnu klupu. Udahnuo je vazduh punim plućima i začuđeno se suočio s tremom. Tako nešto odavno nije doživeo. Nervozno se nasmejao i telefonom pozvao Tamaru.

„Halo, Tamara, dobar dan. Ivan na telefonu, upoznali smo se kod Save na slavi, da li imaš dvadeset sekundi?“

„Dobar dan, Ivane. Pa ti me se sećaš?“

„Oprosti, malo sam se nacirkao, nije mi bio dan.“

„Čime sam zaslužila poziv?“, upitala je Tamara.

„Ne mogu preko telefona“, reče Ivan. „Objašnjenje mog poziva zahteva da se gledamo u oči“, namrštio se prepun strepnje da nije ispao kulov.

„Moram priznati da ti nije loš start“, nasmeja se Tamara. Ivanu je laknulo.

Dogovorili su se da u petak uveče odu na piće. Bila je sredo. Izbor lokala Tamara je prepustila njemu.

Ivan je zadovoljno ustao s klupe, protegao se i oslobodio zvuk olakšanja i radosti: „Aaaaaaaaaaaaa!“ Ptice su se u panici razbežale s okolnih grana. Brižna baka je odvela svog nestašnog unuka podalje od čudnog čoveka.

„Ivane!“, začuo je poznati glas.

Bio je to Mici, dragi drugar iz starog kraja. Izljubili su se i, u znak naklonosti, snažno se izlupali po leđima.

„Gde si, Mici?“, upita ga ozareni Ivan.

„Evo me, Todore. Uhvatio me išijas, pa sam izašao da uzmem terapiju“, izvadio je iz džepa košulje poveliki džoint. „Ajde, malo, da poteramo zmaja...“

„Što da ne, danas ne radim ništa...“

Zaseli su na klupu i pripalili džoint. Dok se Anđeo zabavljao jurčajući patuljastu pudlu unutar ograde za pse, razmenili su nekoliko dimova uživajući u danu. Ivan je potegao dobar gutljaj piva iz konzerve koju mu je dodao Mici. Bilo je pretoplo.

„Kakvo ti je ovo pivo?“, upita Ivan zgađeno.

„Nemam pojma, našao sam ga ovde, pored klupe.“

Ivan je otpljunuo gutljaj što je dalje mogao. Dete koje je do tog trenutka bezbrižno vozilo bajs po parku, zaverglalo je besomučno pedale bežeći što dalje od njih dvojice.

„Ma, zezam te... kupio sam ga malopre, ali onom liku iz samoposluge ne radi frižider, a i mene boli stomak od 'ladnog piva“, rekao je Mici.

„Daj još gutljaj. Samo malo da me usidri.“

Spopade ih dugi, nekontrolisani smeh, filovan teškim kašljem: sprava je radila svoje. Ivan je raširio ruke i obgrlio naslon klupe. Noge je prekrstio i pružio ih daleko od sebe. Učinilo mu se da one sad dosežu do ivičnjaka preko puta. Svestan da njegov naduvani mozak emituje tu optičku varku, nije obraćao preteranu pažnju na to. Na kraju je začkiljio ka nebu.

„Je l' oni stvarno lete ka nebu?“, upitao se Ivan.

„Ko?“

„Pa, ganci!“

„Nemam pojma... valjda lete... jebem li ga...“, rekao je Mici i otpio još gutljaj. „Stvarno se ugrijalo, mamu mu jebem.“

„E, da... videla je moja drugarica Milicu, kaže da je trudna“, prisetio se Ivan zajedničke prijateljice.

„Ma, jok, bre, brate. Samo se ugojila. Sve se one raskokaju kada se skinu s gudre. Kako ti je majka?“

„Dobro je... super“, odgovori Ivan.

Usijana nebeska zvezda ukočila se nad Beogradom.

„Idem tu do *Momenta*, treba mi kafa da se oporavim. Hoćeš sa mnom?“, upita Ivan.

„Samo putuj, Todore, za Micija ne brini, ljubi te brat. Pazi se tamo u kaficu, umeju da ponude drogu.“

„Anđele!“, uzviknuo je Ivan. „Anđele!“

Pas se poslušno uputio ka njemu. Posle nekoliko koraka, Ivan je odlučio da ipak ne ode u kafić. Ići će kući, da malo iskulira i odspava. Velika vrućina i gumene noge, kao posledica duvanja, nikako ne idu jedno uz drugo.

3.

Tek što je seo u fotelju, zazvonio mu je mobilni. Uključio je spikerfon.

„Kaži, Bugi“, s naporom je izgovorio.

„Matori, 'de si? Gde si sinoć? Šta si radio? Šta ćemo da radimo s Grcima što nam dolaze ujutru?“, oglasio se Bugi, njegov najbolji drugar i partner u marketinškoj agenciji koju su zajedno godinama vodili.

„Ništa nisam radio. Jebo sam“, odgovorio je Ivan.

Trava mu je još poigravala po telu. Čas je bila u glavi, čas u udovima.

„Bravo, kralju! Zato i žickaš tabletu od Race, pošto si sinoć ukapirao da bez medicine nema seksa“, podsmehnuo mu se Bugi.

Ivan je ignorisao upadicu. Jebiga, od blejača se ne može ništa sakriti. Pribrao se, da Bugi ne provali da je naduvan:

„Za Grke me pitaš? Sačekaćemo ih zajedno na aerodromu, sleću oko podne. Vodimo ih potom u hotel, neka celo poslepodne na miru odmaraju, razgledaju grad, a onda ih

ti vodi na večeru u restoran kod Vlade, u *Dijagonalu*, pa u Banovce na kurve.“

„Ko zna u kom su oni fazonu?“

„Nek sami biraju, brate. Zar nam onaj debeli iz Jagodine nije tražio kurvu patuljka?“

„Što ti nećeš s nama? Nabavio gazda Šele nove Molдавke...“

„Za sada imam neki drugi plan, mogao bih i kevu da obidem, a ti ionako blejiš. U petak ujutru imamo zvanični sastanak s njima. Mi moramo da budemo kul, njih nek cepa mamurluk, lakše će na sve pristati. Zato ti pazi da ne preteraš.“

„Da ih izvalimo za kintu i vratimo odakle su došli“, zaključio je Bugi plan.

„Tačno tako.“

„Javljaio se i Mare Komandant iz Paklenih sa severa Marakane. Kaže da su za utakmicu u subotu spremili pesmu koju će tribina da peva“, Bugi mu je saopštio da njihovi klijenti uredno obavljaju svoj posao.

„Protiv ministra? Super. Ajde, matori. Sutra je novi dan“, pokušao je Ivan da se odjavi.

„Dobro. *I love you*. Doći ću ujutru po tebe motorom, pa ćemo po auto. Parkirao sam ga u Ušću, oprali su ga i namirisali, taman za sastanak.“

„Pa, imam ja auto, pobogu“, usprotivio se Ivan. Nije mu se dalo da ga Bugi vitla motorom po gradu.

„Brate, smrdi na kafileriju u kojoj su svi džukci u teranjju. Ne možeš da voziš ljude u njemu. Moj auto blista“, odgovori mu Bugi i prekide vezu.

4.

Po Ivanovom mišljenju, Bugi je bio rođen loš. Poticao je iz pomalo degenerisane porodice s krševite obale mora. Keva mu je ogluvela za vreme epidemije velikih boginja i ubrzo nakon toga se propila. Bugijev otac ju je tukao. Jedva je čekala dan kada će se taj siledžija otisnuti poslom na višemesečnu plovidbu. Radio je na prekookeanskom brodu kao pomoćni radnik u kuhinji. Jednoga dana, brod se vratio bez njega. Navodno je stradao od posledica tuče u nekoj argentinskoj luci. Keva se uvila u crninu i više nikada ni reč nije progovorila. Posle nekoliko meseci, našli su je razbijenu o stenje ispod litice s koje se bacila.

Ujak, koji je primio Bugija u svoju kuću posle tih tragičnih događaja, otkrio mu je, opijen lozovačom, pravu istinu: Bugija i njegovu kevu otac je ostavio, otišao u Beograd i tamo nestao. Ništa od kobne tuče u Argentini. Etnička pripadnost narodu koji je Bugi iskreno prezirao biološki mu je pridodavala faktor delinkventnosti, što se u njegovom ponašanju prepoznavalo kao nasledna crta. Sve te jezive

odlike Bugijevog karaktera bile su žestoko ublažene, čak i potisnute njegovim preseljenjem u Beograd, kod tetke po majčinoj liniji. Beograd je oberučke šćepao inteligentnog momka, prirodno lepog i obdarenog, i pružio mu šansu, koju je ovaj zgrabio kao gepard antilopu. Još po dolasku, u osnovnoj školi, uleteo je u gotivnu ekipu u kojoj je bio i Ivan. Preležao je s njim sve dečje bolesti velikoga grada, te su nakon završene srednje škole zajedno krenuli u marketing. Počeli su oprezno, čak skromno, da bi posle skoro dve decenije bili već uspešni igrači na medijskom tržištu. Postali su stručnjaci za politički marketing, što je u Srbiji dobitna kombinacija. Organizovali su raznorazne treninge za *troops of tomorrow* mnogih političkih partija kao i privatnih medija. Radili su prljav, ali profitabilan posao.

U dugim noćima prepunim alkohola i lakih droga, Ivan se čudio kako su došli dotle da ne prezaju čak ni od mešetarenja u humanitarnom radu, gde su se držali do savršenstva razrađene zlikovačke neoliberalne marketinške jednačine: „teško bolesno dete ili mladunče kućnog ljubimca plus pokretanje kampanje prikupljanja materijalne pomoći u koju se uključuju popularne javne ličnosti plus tiražni medij koji podržava akciju“. To su bili poslovi na ivici životne opasnosti. U Srbiji se tim poslom uglavnom bave zelenaši, kojima je neophodna marketinška logistika. Ali, srećom po njih dvojicu, često su im utrčavali i poslovi poput ovoga s Grcima, pa su se sve manje bavili mešetarenjem. Ivan je shvatio da je životno naprsao kada je jednoga jutra, po njegovim instrukcijama, urednik *Transformera* stavio na naslovnu stranicu novina fotografiju mrtve bebe s ciljem da diskredituje zamenika ministra zdravlja.

Ivanu se činilo da Bugi, možda baš zato što je bio rođen loš, lakše nosi taj krst. Ivan se malo zasitio Bugijeovog prisustva u svom životu, ali mu je ovaj ipak bio najbolji ortak.

S mukom je Ivan ustao iz fotelje, pustio na CD-plejeru album *Leaving Babylon* grupe *Covenant* i konačno se uvalio u postelju. Anđeo se stropoštao na svoje mesto pored kreveta.

We're leaving Babylon, magično duboki glas Eskila Simonsona odveo ga je u ponor sna.